

Rostislav Iščenko: Nezáviděníhodný osud amerických spojenců v Evropě. Ukrajinský příklad pro postsovětské limitrofy

- CZ24 News | 11. února 2023

USA/EU/UKRAJINA: Systematické odmítání USA jednat o kompromisním řešení na Ukrajině není rozmar nebo hra chorých mozků. Pro USA je boj o Ukrajinu stejnou nutností jako pro Zelenského pokračování v bitvě o Bachmut, kterou Ukrajina již prohrála, a která je z vojenského hlediska zbytečná.

Vojáci vždy uvažují v rámci hospodárného a racionálního využití dostupných sil a prostředků. Z tohoto pohledu je Bachmut (a mimochodem i Seversk) už dávno zralý na opuštění. Dalo by se postupně formou týlových bojů ustupovat na nové linie, čímž by se také zachránily životy mnoha vojáků, a současně vyrovnávat frontovou linii a zaujímat výhodnější pozice pro obranu.

Válka je však pouze podsystémem politického systému. Z politického hlediska je lepší pokračovat v odporu u Bachmutu – i za cenu totální katastrofy a obrovských lidských ztrát – než organizovat jakýkoliv, třeba i úspěšný, ústup.

Kvalita ukrajinské pěchoty prudce poklesla a organizovaný ústup pod tlakem přesily nepřítele je nejobtížnějším možným manévrem. Jestliže v obraně nevycvičená mobilizovaná ukrajinská armáda dokáže i za cenu hromadných obětí (ale i to s velkými obtížemi) alespoň udržet celistvost frontové linie (podle Prigožina jsou vytlačováni, ale průlom zatím nenastal), pak při ústupu v délce několika desítek kilometrů přes otevřený terén, pod tlakem technicky daleko silnějšího, lépe vycvičeného, vybaveného a mobilnějšího ruského vojska, hrozí vysoké riziko ztráty kontaktu velení s vojskem, rozpadu armády jako jednotného organismu a přechodu k odporu nesouvislých skupin bojujících tam, kde je nepřítel najde, odtržených od vlastního týlu, dokud nedojdou zásoby munice.

Výsledkem může být hromadná kapitulace a vznik díry ve frontě, která bude široká 50-100 kilometrů a hluboká 20-30 kilometrů, již nebude čím zaplnit.

Při absenci vycvičených mobilních záloh a při neobsazeném týlovém obranném pásmu, se špatně vycvičenou armádou, která ztratila velkou část svého bojového ducha, může být takový ústup osudný, až tragický. Ale i za těchto okolností by to armáda riskovala, protože ústup je šancí zachránit alespoň nějaké muže, zatímco odpor jednoduše spálí rezervy. Existuje však ještě jeden problém, který je čistě politického rázu.

Ztráta Bachmutu, i kdyby se pak podařilo stabilizovat linii fronty na spojnici Toreck-Konstantinovka-Družkovka-Kramatorsk-Slavjansk, bude nevyhnutelně znamenat opuštění Severska, Kupjanska a návrat ruských ozbrojených sil ze severu do předměstí Charkova s případným obsazením těch území Charkovské oblasti, které jsme opustili loni v létě a na podzim. Takový rozsáhlý ústup ukrajinské armády by vedl Západ, který již nyní pochybuje o schopnosti Ukrajiny dlouhodobě odolávat, k závěru, že Kyjev je strategicky poražen a že další podpora je zbytečná. Na Ukrajinu by se tak nedostala ani vyloženě nedostatečná vojenská pomoc Západu, která byla přislíbena do konce léta. Bez této pomoci nemá režim šanci udržet se delší dobu. Žádná šance tak jako tak není, ale další pomoc bude prodlužovat agónii a udržovat při životě iluze. Jinak by už žádné iluze nezůstaly.

Zelenskij se tedy v bitvě o Bachmut vzdává toho, čeho mu není líto – lidských životů, a snaží se získat

nejvzácnější zdroj ze všech – čas.

Jak bylo uvedeno výše, Ukrajina hraje v americkém souřadnicovém systému podobnou roli jako Bachmut. Kyjevské úřady a jim podřízené obyvatelstvo nejsou pro Američany přáteli ani příbuznými – není jim jich líto, stejně jako jim není líto území, které se mění v divoké pole. Při prodlužování ukrajinského odporu je pro Američany důležité získat za každou cenu stejný nejvzácnější zdroj – čas. Potřebují čas na provedení vojensko-politického a finančně-ekonomického manévru.

Manévr probíhá v několika směrech:

První z nich je nasnadě – USA nutí své evropské spojence, aby co nejdříve poskytl Ukrajině masivní vojensko – technickou podporu, a to na úkor toho, že se vynulují nikoliv zásoby v evropských arzenálech, ale technika, která se používá v regulérních armádách členů EU a NATO. Spojenci zatím otálejí, dávají málo, flikují, nabízejí věci zastaralé, rozbité, ze zásob, u nichž bude trvat několik měsíců, než se dají do pořádku, ale špatnou zprávou je, že se jedná pouze o začátek.

USA se nevzdávají a tlačí na pilu. Již nyní prosazují otázku převodu letadel na Ukrajinu. Prozatím mohou být letadla ještě “odložena” na příští rok, ale spojenci byli vzápětí vyzváni k recipročnímu “gestu dobré vůle” – co nejdříve a masově postoupit své zbraně Ukrajincům.

Druhá možnost je také zřejmá. USA se snaží vytvořit nové krizové oblasti v Zakavkazsku, Střední Asii a na Blízkém východě, přičemž doufají, že Rusko bude nuceno odklonit značnou část svých zdrojů z ukrajinského válečného prostoru, aby tyto nové požáry uhasilo. USA také očekávají, že se jim v průběhu těchto nových lokálních krizí podaří podkopat ad hoc rusko-turecko-iránské spojení, které je vytlačilo z Blízkého východu (Turecko je jeho slabým článkem), a tím výrazně zhoršit celkové geopolitické postavení Moskvy.

Třetí je snaha “vyladit” sankční mechanismy s cílem destabilizovat ruskou ekonomiku a následně i sociální sféru tím, že Moskva bude mít tak velké vnitropolitické a ekonomické problémy, že již nebude moci vést aktivní zahraniční politiku, včetně vojenské, a bude muset přistoupit na mír (příměří za amerických podmínek).

Čtvrtou je snaha přinutit východoevropské spojence, především Polsko, k přímé vojenské konfrontaci s Ruskem dříve, než Ukrajina definitivně ztratí veškerou schopnost klást odpor.

Jak vidíte, Američané nevymýšlejí nic nového. Potřebují čas navíc, aby zvýšili tlak v předem zvolených směrech, a počítají s tím, že dříve nebo později by měl tlak dosáhnout kritické úrovně a Rusko zlomit.

Proč však nejsou ochotni uzavřít kompromisní mír bez jakéhokoli rizika, který by jim pomohl zachovat si tvář – i když by nevyřešil všechny problémy? Jistě by jim alespoň umožnil – během vzniklé pauzy – lépe se připravit na další kolo bojů.

Do určitého okamžiku bylo takové příměří možné, protože vypuknutí války narušilo plány všech zúčastněných stran na obou stranách frontové linie. V této fázi je to však již problematické, protože požadavky Moskvy se oproti březnu a dubnu 2022 zvýšily v důsledku upevnění ruských pozic na frontě. Po zahájení plnohodnotné ofenzívy ruských ozbrojených sil, která je na dosah (ve skutečnosti již začaly předběžné boje a generální ofenzíva začne pravděpodobně po pádu Bachmutu), se příměří stane definitivně nemožným. Aby se taková příležitost znovu naskytla, budou muset USA přinejmenším přesvědčit Polsko, aby vstoupilo do války. To bude mnohem obtížnější než v roce 2020, kdy se Varšava otevřeně připravovala na intervenci v Bělorusku.

Faktem je, že pro Washington znamená příměří geopolitickou porážku, stejnou, jaká by nastala pro

Ukrajinu po úspěšném a včasném ústupu z Bachmutu na nové pozice – i když by se vyhnula zbytečným ztrátám na lidských životech.

Při jakémkoli formátu příměří, ať by bylo pro Rusko velmi nevýhodné, by byly zřejmé dva momenty:

1. USA oznámily světu, že jejich cílem je porazit a zničit Rusko, ale tohoto cíle nedosáhly, což znamená, že k tomu nejsou dostatečně silné.
2. USA prohlásily, že vedou válku na podporu územní celistvosti a svrchovanosti Ukrajiny. Za nejméně výhodné ze všech možných podmínek příměří pro Rusko (s nimiž Moskva už v současnosti nesouhlasí) však bylo podle nich uznání rozdělení Ukrajiny. Minimálně měla být uznána ruská svrchovanost nad Krymem, Sevastopolem a Donbasem (nyní také už nad Chersonskou a Záporožskou oblastí).

Z hlediska udržení kontroly USA nad Evropou by taková dohoda znamenala smrtelný úder, neboť by USA daly najevo svou neschopnost udržet integritu svého klíčového spojence /v této válce/, a to i přes totální mobilizaci kolektivních zdrojů Západu.

Západní Evropa je do značné míry držena v područí USA díky podpoře východoevropských limitrofů. Ti slouží USA věrně, protože je považují za spolehlivý vojensko-politický deštník proti Rusku. Prohra Spojených států ve “válce o spojence” ve východní Evropě by drasticky snížila jejich důvěryhodnost a hodnotu v očích limitrofských elit. Rumuni již prohlásili, že po porážce USA na Ukrajině se přesunou do ruské sféry vlivu. Pro ostatní (např. Pobaltí) to nebude tak snadné, ale proamerické vládnoucí elity, které se dosud opíraly o neotřesitelnou autoritu Ameriky, ztratí značnou část svých politických možností na domácí scéně.

Obecně by se východní Evropa v případě porážky USA na Ukrajině svou mírou protiamerického kvasu přiblížila současné západní Evropě. Na druhé straně na Západě začne řada států de facto prosazovat politiku neutrality. Američané přijdou o relativně monolitní evropské předmostí, což prudce zhorší jejich geopolitickou pozici a sníží možnosti finančního a ekonomického tlaku na jejich protivníky.

Příměří je tedy pro USA špatné, protože snižuje jejich šance na revanš. Navíc, čím déle bude příměří trvat, tím menší šanci USA mají.

Proto USA bojovaly a budou bojovat až do posledního Ukrajince. A nevypadá to, že by z pasti vypustily Polsko a Pobaltí. Pokud je Washington nedokáže přimět ani k tomu, aby bojovaly společně nebo místo Ukrajiny, tak nevím, jak v Tichomoří, ale v Evropě už rozhodně nic nezmůže.

Při pohledu na to, co se děje na Ukrajině, by tedy měli východoevropští spojenci pochopit, že je to i jejich osud, pokud zůstanou v americkém vojensko-politickém systému. Ti, kteří chtějí žít, by se měli za každou cenu snažit dostat ven, a ti, kteří nevěří, mají jisté, že budou mít svůj Bachmut. Vždyť zavěsit na krk Rusku rozvrácená, válkou zničená a o obyvatelstvo ochuzená území nejen v černomořské oblasti, ale i v Pobaltí je vlastně také způsob, jak oddálit nevyhnutelný kolaps PaxAmericana.

Z mého pohledu by se měli Evropané osudu Ukrajiny za každou cenu vyhnout, ale zdá se, že někteří evropští politici jsou dokonce ochotni pyšnit se tím, že každý z limitrofů bude mít svůj Bachmut, zatímco pro Ameriku bude Bachmutem Evropa (USA se už tradičně budou snažit udržet své území mimo válečnou pohromu). Evropané tahali horké kaštany z ohně pro USA již ve dvou světových válkách za cenu obrovských obětí, ale zdá se, že “evropanství” je osud. Historie je ničemu nenaučila a tak chtějí experiment zopakovat potřeť.

AUTOR: Rostislav Iščenko

[ZDROJ](#)

Překlad: PhDr. Jana Görčöšová/nová republika